

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Работническите движения в Иран

5

Ислямският гържавен капитализъм смазва борбите на иранските трудещи се веднага след „революцията“.

Боян Статев не се завърна от Богданов гол

6

Спомен за анархиста от Дорково, убит от большевишките палачи в концлагера.

Превратаджията Кимон Георгиев

8

„Изявен гържавник“ – може би една от най-гнуснаво-мръсните думи в лексикона на човечеството.

Хаджиев: свободна инициатива

8

Без свободната инициатива властта в човешкото общество, както и в човешките отношения не може да излезне.

Хардкор/пънк във Варна

11

Трета част на спомените за израстването на радикалната музика и радикалните идеи в морската столица.

Истанбул 2009

Репортаж на участници от ФАБ в протестите срещу Международния валутен фонд и Световната банка в Истанбул на 6-7 октомври 2009. » » » продължава на страница 2

СРЪБСКИТЕ АНАРХИСТИ СА

Все още затворени

Сръбската гържава продължава да гържи в ареста шестимата анархисти от Белград без обявена присъда.

Шестимата анархисти от Белград, които се намират в ареста от 4 септември тази година, продължават да бъдат задържани там без издадени присъди. Обвинение

ето е че, са хвърлили два коктейла молотов в нощта на 24 срещу 25 август тази година в солидарност с намиращия се по това време в гладна стачка гръцки затворник-анархист Тодорис Илиопулос. Отговорност за атаката тогава поема организация с име „Черен Илия“. Шестимата категорично отричат всякакво участие в нападението.

Оттогава досега са проведени няколко десетки протеста пред сръбските по-

солства в страни от 3 континента. Всички протестират настояват за незабавно освобождаване на шестимата сръбски другари. На 18 септември и анархистите от София организират протест пред сръбското посолство у нас.

Междувременно, след футболен мач в Белград, развилнели се хулигани с неонацистки възгледи пребивават няколко чужденци, като единият от тях, френски граж-

» » » продължава на страница 4

ЧЕНГЕТО ВЧЕРА, ДНЕС И УТРЕ

След новогодишните ешмедемета през 1968

един страшен фейлетон от спецархива на „бившата ДС“

Датата е 2 януари 1968 г. Главите все още са натезали от новогодишните банкети и разпивки, но Новата трудова година е започнала и „органите“ са призовани да дадат пример с ентузиазиранието си при изпълнение на плановете на Комитета за гържавна сигурност (КДС) по заложените в петилетката показатели. Отчетът на Комитета за 1967 г. е посрещнат с много критични

бележки от страна на отговорника по линия на ЦК на БКП др. Ангел Цанев и това е смуцаващо. То означава, че „на най-високото място“ са недоволни от работата през изтеклата година. Затова, още в първия работен ден на Новата, в огромния кабинет на Председателя на КДС Ангел Солаков (не са ли твърде много назначените „Ангели“ на върха на това гр-

» » » продължава на страница 6

В ГЪРЦИЯ

Куките убиха имигрант

Фашизираната гръцка полиция в действие – отговорът на обществото не закъснява!

Гръцката полиция отново убива човек. Пакистански имигрант загива след като е измъчван от разбеснели се свине в тяхното полицейско управление. Анархисти организират протест против полицейското насилие и полицейската окупация на жизненото им пространство.

Сградата на община Никея, Атина, е окупирана след

протест във връзка с полицейското убийство на Мохамед Атиф Камран – 25 годишен имигрант от Пакистан. На 26 септември къщата на Мохамед е атакувана от полицията, те го пребиват, завличат го в местното районно управление и го измъчват. На 10 октомври Мохамед умира.

Седмица след смъртта на Мохамед се провежда демонстрация в Никея – атинското предградие, в което е живял той до арестуването си. В края на демонстрацията няколко души влизат в

местната общинска сграда и я окупират.

Изявление от окупиранията общинска сграда в Никея

„Четиристотин демонстранти протестираха заедно днес, 17.10.09, из улиците на Никея, изразявайки гнева си от скорошното убийство на 25-годишния пакистански имигрант Мохамед Атиф Камран, който почина след като беше измъчван в полицейското уп-

» » » продължава на страница 2

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2010

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ започва от

15 октомври и завършва на 15 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната, а също и в офисите на Артефакт ООД, София, ул. Хубавка 8. На телефон 971 71 71 можете да се обадите, за да изпратим безплатно наш куриер, който да ви абонира.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв

6 месеца: 3,00 лв

3 месеца: 1,50 лв

Истанбул 2009 – дните на гнева

» » продължава от страница 1

При пристигането си в Истанбул бяхме посрещнати от нашите другари, които ни заведоха в клуба на антиавторитарната организация Resistanbul. Запознахме се с програмата на предстоящата протестна седмица и се заехме с подготовката на концерта, който щеше да се състои по-късно на същия ден. Това, което ни направи впечатление, беше много добрата организация на събитието. Функциите бяха разпределени и всички се включиха по някакъв начин. Едни отговаряха за организирането на самите протести, други – за озвучаването и охраната на концерта, имаше хора, които настаняваха участниците от чужбина, приготвяха се и традиционни турски ястия. Започнаха да идват хората от други страни, пристигнали, за да подкрепят акциите на Resistanbul. Имаше участници от Шотландия, Англия, Франция, Чехия, Унгария, Полша, Румъния, България и др. Турската полиция не пропусна възможността да напомни за себе си и още в ранния следобед група от 10-15 ченгета застана пред входа на клуба. Въпреки че всички оч-

аквахме някаква провокация от тяхна страна и опит да провалят концерта, те постояха известно време отвън, след което се изнесоха. Самият концерт мина много добре. Първи на сцената се качиха местните групи Ofisboyz и Standback от Истанбул и Malazlar от Анкара. Вечерта завърши с българската група Битов Терор и шотландските анархопънк легенди Oi Polloi. Беше про-

четено изявление в подкрепа на арестуваните сръбски анархисти, а българската група изпя песента на Angelic Upstarts „Solidarity“ с променен текст специално за случая, като вместо „полските работници“ се пееше „сръбските анархисти“.

На следващия ден, 1 октомври беше организиран мирен протест с около 700-800 участници. В предните регици бяха активисти от

различни марксистки, леви-чарски партии, а след тях хората от антикапиталистическото обединение Resistanbul, съставено от различни анархистки и антиавторитарни групи. Много добре беше организиран музикалният бенд, който наистина провокира възбуждението радикално и беше аплодиран от обикновените хора на улицата, които дори дойдоха да се снимат

с протестиращите. Следващите дни до 6 октомври бяха изпълнени с много събития, протести и арт-активистки провокации. Хората се подготвяха за големите протести на 6 и 7 октомври, когато „икономическите“ елити от Международния валутен фонд (МВФ) и Световната банка трябваше да се срещнат в конгресна зала в центъра на Истанбул. На 6 октомври сутринта демонстрацията беше доста стегната, в нея участваха отново революционни турски синдикати, леви партии и организации, както и анархисти не само от Истанбул, но и от повечето градове в Турция. След хората от Resistanbul вървеше и анархисткият „Черен блок“, съставен от порадикални анархисти, леви и анархо скинхедс и други младежи. Още при стъпването на площад „Таксим“, който е забранен за демонстрации от 1977 година, полицията „откри огън“ и атакува с парализиращ сълзотворен газ, водни струи, а според непотвърдени данни и бойни отровни вещества. За първи път тази година правителството на Ердоган разреши да се протестира на 1 май

» » продължава на страница 3

В ГЪРЦИЯ

Куките отново убиха имигрант

равление в Никея. Призивът за демонстрацията дойде от анархистки колективи и асамблеята на околните квартали.

Минахме през главната улица, покрай къщата на убития Атиф и се отправихме към полицейското управление. Голям брой жандармеристи (МАТ) и моторизирани сили (Делта и Зита), „съпровождачи“ демонстрацията, обградиха полицейската сграда. Силното полицейско присъствие, както и цялата ситуация, изразява новия курс на новото социалистическо министерство на общественения ред (прекръстено вече на „Министерство на гражданската защита“); да прикрива, да подкрепя изтезания и убийства, както и сериозна полицейска окупация на целия район при всяка поява на съпротива и солидарност. Всичко, което се случваше досега, ще продължи да се случва: побоища, мъчения, гаври със задържаните във всички полицейски управления в страната.

През по-голямата част от протеста валеше и имаше гъста мъгла. Но когато стигнахме пред полицията, не валеше само дъжд. Ченгетата поеха и дъжд от камъни. Останалата част от

демонстрацията, както и нашето оттегляне, беше съпроводено от атака на ченгетата от две страни. Хората в краищата на демонстрацията се хванаха за ръце, предпазвайки ни от ченгетата. Местните хора гледаха от прозорците, ръкопляскаха ни и псуваха окупационните полицейски сили. За нещастие, в цялата суматоха от сълзотворен газ и сблъсъци с жандармеристите, няколко наши хора бяха отвлечени от куките.

След протеста много хора отидохме пред районното, в което бяха вкарани задържаните, настоявахме за незабавното освобождаване на арестуваните ни приятели. Тези, които си тръгнаха с кола, бяха спрени и задържани от ченгетата. Не е известен точният брой на задържаните (дори не сме сигурни и за някои от имената), но със сигурност е двуцифрено число. Срещу някои е повдигнато обвинение. Новата държавна доктрина на „демократия с железен юмрук“ лъсна в цялата си прелест – както обяви и новият министър на общественения ред – срещу всички, които се бунтуват и съпротивляват. Както и при събирането на работни-

ци и безработни от корабостроителниците в Перама на 15 октомври пред Министерството на труда. Както и Екзархия, която вече е окупирана от няколко дни. Както и предстоящата мобилизация на работниците от корабостроителниците в Пирея срещу приватизацията на пристанището на корпорацията COSCO. 1400 от работниците бяха заплашени с уволнение.

Полицейската варварщина отгавна е просто репресивната форма на държавно-капиталистическата варварщина: потисничество, експлоатация, подчинение, смърт.

Това, което прави новата политическа администрация, цели да запази властта и в контекста на сериозното социално недоволство в настоящата криза: разширяването се неподчинение и конфронтационно отношение срещу политическите и финансови елити. Нека нямаме повече илюзии. Няма да има промяна при новото правителство. Както винаги. Държавният тероризъм продължава с всички сили, както продължава и борбата за социално и лично равноправие, за свободен свят без власт.

Незабавно освобождаване на задържаните демонстранти!

Сваляне на всички обвинения!

Незабавно изтегляне на окупационните полицейски сили от квартала Никея, както и от района на окупиранията общинска сграда!

Асамблея на окупиранията община Никея!

Общинските работници от Никея се солидаризират с анархистката окупация на общината

На третия ден от окупацията подкрепата на местните жители е изразена в комюнике от асоциацията на общинските работници в Никея. Подкрепата на местните хора е видна още на самите протести. Поредното полицейско убийство поражда серия сблъсъци между ченгетата и граждани на 17 октомври, в резултат на което са и осемте арестувани.

Комюникето на асоциацията на общинските работници

„Общината в Никея е окупирана от анархистки групи от събота следобед в знак

на протест, поради смъртта на злощастния пакистански имигрант в полицейското управление.

Работническата асоциация изисква репресивните сили да напуснат границите на историческия град Никея. Окупацията на общината от протестиращите е политическо действие, опитите да бъдат криминализирани са недопустими и недемократични.

Работниците от Кокуния („Червения квартал“) остро осъждат нападението от страна на репресивните сили срещу демонстрантите и безумната употреба на химически газове в гъсто населен район. Наложена ни полицейска власт не може да подплаши протестиращи и работници.

Изискваме незабавно изсяняване на обстоятелствата около смъртта на нашия брат, човек, имигрант. Призоваваме министъра на гражданската защита да се заеме с този мрачен случай и да не се опитва да прикрива колегите си.

Асоциацията на работниците се обявява против всякакви ксенофобски, расистки и крайно десни идеи, които се опитват да налагат на гръцкото общество.

Истанбул 2009 – дните на гнева

» » продължава от страница 2

на „Таксим“, но само на определени организации. Последваха схватки по малките улици на центъра между полицията и „Черния блок“, при които последните атакуваха с коктейли молотов и камъни и унищожиха десетки банки, банкомати и няколко скъпи магазина. Навсякъде по централните улици на Истанбул се водиха сражения, като местни консервативни националисти с ислямистки убеждения си позволяваха дори да нападат и бият протестиращи анархисти. В своята ярост полицията хвърли наистина големи количества газ, при което гражданин, който дори не участва в протестите, получи инфаркт и почина. Голяма част от описваните събития се разиграваха пред погледите на журналисти от различни чуждестранни медии като Ройтерс, Франс прес и др. Арестувани бяха около 100 протестиращи, само турски граждани, които по-късно бяха зверски пребити в полицейските участъци. През нощта голяма част от организаторите на протестите решиха да демонстрират пред полицейското управление, къде-

то бяха повечето от задържаните, но разбраха, че там се е събрала „тъмна разгневена гражданска“ (според традиционните медии), които ги чакаат с ножове и палки. Това са всъщност жители на бившия еврейски квартал в Истанбул, които са с националистко-фашистски убеждения – от породата, идеализираща Османската империя. За това и протестът беше отменен.

На втория ден от срещата на МВФ и Световната банка, 7 октомври, властите забраниха всякакви протести. С пълното съзнание, че могат да бъдат арестувани, момчетата и момичетата от Resistanbul отново излязоха на улицата като цяло мирно и въпреки че групата им не е особено голяма (не повече от 50 души) успяха да изненадат полицията, като блокираха няколко ключови кръстовища, извършиха серия символични представления срещу капитализма и дори успяха да задържат правителствена кола с намираща се в нея еврокомисарка за повече от час, без полицията да се намеси! Няколко от активистите дори се покатериха на покрива на колата и отчупиха синята дипломатическа лампа,

докато еврокомисарката вътре криеше лицето си – всичко това се случи в голяма близост до конгресната зала, където се провеждаше срещата на „финансовия елит“. След тези акции младежите се оттеглиха в наетите за случая сгради.

Като цяло протестите и акциите срещу срещата на МВФ се оказаха доста успешни, като се има предвид широката обществена подкрепа за активистите (хората, неучаствали в протестите, масово помагаша дори и физически на активистите, както с подслон, така и с вода и вещества за неутрализиране на сълзотворния газ) и впечатлението, което протестите и акциите правят дори на традиционните медии. Като се започне от турския студент, замерил председателя на МВФ Строс-Кан с обувка, и се свърши с останалите дни на акции и мащабни протести, господарите на планетата не останаха и за миг спокойни и разбраха, че Истанбул е не само витрината на Турция за света, но и че отразява настроението на младите и въобще хората от същия този друг свят срещу новата глобална империя на капитала.

Самото присъствие на над 15 000 униформени турски ченгета ясно показва доколко са желани световните шефове, „елити“ и „експерти“ в Истанбул, пък и навсякъде!

Из изявление на Комитета на неуправляемите – Resistanbul:

Обявяваме своето предложение за икономическа и социална програма за един безвластен антикапиталистически начин на живот – предложение за изход от глобалния капитализъм. Нашата програма е формирана около някои съпротивителни техники, които подкопават корените на капиталистическия свят – система, колонизирала всички аспекти на живота.

- Стачки и окупации на работните места срещу натиска и колонизацията, извършвани от всички мениджъри и директори на капиталистическия наеман труд.

- Окупации на фабрики, целящи работническо самоуправление, колективен труд и работа без шефове.

- Организация и създаване на синдикати и конфедерации

от малки и местни земеделски съюзи, работещи против монопола в земеделието и същипването на околната среда.

- Колективизация и окупации на земеделски земи срещу обедняването и прокужането на селяните от техните земи.

- Окупации и съпротива, целящи създаването на автономни пространства, под контрола на автономни общини.

- Окупации на сгради и обществени пространства срещу бездомността, целящи създаване на структури за комунален живот в освободени пространства.

- Развитие на алтернативни и местни производствени системи срещу капиталистическото налагане на консуматорското общество.

- Трансформация на образователните системи, чрез работа със студентски съвети за създаването на свободни образователни пространства. Окупация на училища и университети срещу комерсиализацията и класовата дискриминация на образованието. ... •

Марто (участник)
и Иво (по разкази и материали на очевидци)

В ГЪРЦИЯ

Куките отново убиха имигрант

Искаме

- Репресивните сили да прекратят плановете си за атака на общината

- Незабавно изтегляне на полицейските сили от нашия квартал

- Изясняване на случая със смъртта на пакистанския имигрант

- Демократизация на гръцката полиция и уволнение на крайно десните екстремисти, работещи там”

На 19 октомври окупацията на общината е прекратена и вместо нея е окупиран университетът Прописия. Исканията остават същите: свобода за всички задържани, сваляне на всички обвинения!

Положението на университета е много по-централно и привлича много повече внимание към случая с убийството на Камран от ченгетата и осемте задържани. И двата случая са премълчавани от купешките медии и властта се опитва бързо да потули случая.

Репресиите срещу имигранти от страна на гръцката държава не са от вчера. Малко преди този случай анархистите от Кавала из-

лязоха с декларация, в която пише:

„Тези дни един от най-големите обекти на внимание са имигрантите. Виждаме на телевизионните екрани как постепенно проблемът се разраства до момента, в който булдозерите разрушават имигрантския лагер в Патра, след което правителственият механизъм ги запалва. Няколко дни преди това видяхме как в „Св. Пантелеймон“ неонацисти рамо до рамо с полицаите хвърлят коктейли молотов по демонстрация на антирасисти. Всички, които останаха равнодушни пред този абсурд, оставят впечатлението, че драмата на бежанците не ги засяга. Те обаче трябва да си спомнят как дявоците им са дошли боси от Мала Азия, жертви на варварството на държавата. Те трябва да си спомнят милионите роднини, имигрирали в търсене на по-добър живот в Европа, в САЩ и Австралия от 20-те до 50-те години на миналия век. Те трябва да си спомнят, как „цивилизованите“ ги наричаха „мръсни гърци“ и казваха за нас, че „за гърци и кучета е забранено“, расизма и трудностите, с които се сблъскахме. И днес

бежанците от Азия и Африка не идват в Европа, за да „крадат работата ни“ случайно, а защото техните родни земи са бомбардирани „хуманитарно“ (например Афганистан и Ирак). Те са били използвани от мултинационалните корпорации (Африка) или са станали жертви в граждански войни за пазарни „интереси“ (Сомалия)! Новото решение, което представиха властите, е издигането на концлагери по модела на Дахау. „Логика“, която поставя хората по-ниско от животните и ги третира като „отпадък“. Това ще създаде много социални проблеми и ще разделя хората на „типове човешки души“. Естествено, европейските субсидии са лесна печалба, „ценност“ за тези, които имат власт, които не се интересуват от дълготрайните последици. Това са „ценностите“ на „телевизионната демокрация“ в навечерието на икономическата нестабилност на „поколението на 600-те евро“.

Имигрантите не са наши врагове. Те са минали през много трудности и експлоатация, за да стигнат до „Европейския рай“, за да се превърнат в средство за лесна печалба на големите босо-

ве. За да вършат всякакъв тежък труд за трохи, защото нямат друг избор. За да работят в лоши условия, така както е изгодно за големите босове, условия, които ние бихме отхвърлили. Тези дни те ни призовават да виждаме в имигрантите и бежанците врагове и свой проблем. Кои? Ние, които всъщност живеем във финансова несигурност, в безработица, работим на черно за 600-700 евро без осигуровки или в най-добрия случай се занимаваме с дребен бизнес или работим при роднини. Нас, които се опитват да залъгват с „моркова“ на бъдещите работни места в общественния сектор и влогове в банките. Това е конфронтация между непривилегированите и потиснатите, от която печелят единствено тези, които са обогателствени с всякакви привилегии. „Напълно случайно“ и винаги в условия на икономическа криза, властта пробутва на хората традиционните ценности – раса, нация, сигурност. Маркоянакис, министърът на общественния ред, декларира пред парламента, че след имигрантите е ред на анархистите. Изправена пред международната икономи-

ческа криза, властта се наложи да създаде „обществени заплахи“, които да тероризират нацията и следователно властимащите да се преобразят в ролята на „защитници на нацията от злото“. Това, което наплаши властта след изминалите декемврийски бунтове, не са счупените витрини на магазините или барикадите, а фактът, че все повече хора и най-вече младежта осъзнава ситуацията и търси нови решения. Те се страхуват от самоорганизацията на обществото и това, че ние може да започнем да взимаме обратно това, което ни е отнето с измама. Те се страхуват от свят с икономическо и политическо равенство, справедливост, самоорганизация, без босове и господари. Срещу консерватизма, страха и расизма ние издигаме солидарността!

Не искаме концлагерите в Кавала, нито другите. Искаме самоорганизация и солидарност!

В този свят всички сме бежанци – нашата родина е Революцията! •

По материали на Индимедия Атина и гръцки анархистки сайтове

НОВИНИ

всички други, на които ние дължим пари, не ни чакат", обясни пред агенция Фокус служител в системата на железниците. •

Синдикатите: 478 лева на човек на месец стигат

В края на септември 2009 г. 4-членно домакинство трябва да разполага месечно с 1913 лева, за да посреща разходите си и да се храни съобразно нормите за калорийно съдържание на храната, отчитат от Института за социални и синдикални изследвания към КНСБ. •

35 хиляди строители остават без работа

35 хиляди работници в строителството ще бъдат освободени до края на годината съобщил председателят на Камарата на строителя Симеон Пешов. С около една трета по-малко са поръчките на строителните компании до септември спрямо същия период на миналата година. •

200 хиляди нови безработни през 2009 г.

Близо 219 хил. души са били съкратени заради кризата от началото на годината, съобщил зам.-министърът на труда Красимир Попов. Други над 100 хиляди ще останат без работа в следващите 12 месеца, прогнозира работодателите и синдикатите. В бюрата по труда към момента са регистрирани още около 80 хил. души, които стоят без работа повече от година, показват данните на Агенцията по заетостта. •

Наказват служителки заради расистки концерт

Общинските служители, допуснали провеждането на расистка проява в Асеновград са получили административни наказания, съобщиха от пресцентъра на общината. Скандалът с расистката сбирка избухна, след като в интернет бяха публикувани снимки, на които се виждат младежи от неонацисткото движение „Скинхедс“, както и човек в облекло на Ку-клукс клан по време на рок-концерт в читалището. •

РАБОТНИЧЕСКИТЕ БОРБИ ПО СВЕТА

Работническите движения в Иран

Фундаменталисткият духовен режим не освобождава работниците – той просто произвежда нови форми на капиталистическа експлоатация и полицейски държавни репресии.

През август 1977 г. 50 000 жители на бедни квартали успешно се съпротивляват с принудително им изселване от полицията, след което през декември полиция убиват 40 религиозни демонстранти и недоволството прераста в открит гняв. Неизплатените заплати стават повод за стачки и саботажи. Шахът въвежда военно положение и на „Черния петък“, 8 септември 1978 г., армията разстрелва хиляди демонстранти. В отговор разгневените работници започват стачна вълна, която се разпространява из цялата страна като горски пожар. Петролните работници прекратяват всякаква работа в продължение на 33 дни, което блокира икономиката въпреки безплодните опити за изпращане на войски в петролните находища. На 11 декември 2 милиона протестиращи шестват в столицата Техеран с настояване за сваляне на шаха, край на американския империализъм и въвеждане на народа. Войниците започват да дезертират. На 16 януари 1979 г. шахът бяга в Египет. В средата на февруари избухва въстание, в което участват курсанти от военновъздушните сили и партизански части на левите Партизани **федгаи** на иранския народ (или **федгаини**) и националистите муджахидини. Превзети са военната академия, военни бази, парламентът, фабрики и телевизията. Режимът на Пахлави пада, завърналият се от изгнание Хомейни сформира многопартийно временно правителство, но хората искат повече.

Женските организации процъфтяват, селяните започват изземване на земята и на някои места създават общински съвети за земеделие. С повсеместни стачки работниците поемат контрола върху работните си места, организирането на суровините, снабдяването и продажбите, дори определянето на цените в нефтената промишленост.

Системата на селските районни съвети – наречени „шора“ на фарси и изградени по традиционната идея за работнически съвет, – възниква в области, фабрики, квартали, образователни учреждения и въоръжените сили. Въоръжените квартални комитети – наречени „комитети“, – формирани от старата мрежа на ислямските религиозни училища, патрулират жилищните райони, арестуват колаборационисти, управляват народните трибунали и затвори и организират демонстрации. Това е истинска работническа революция, в която светски революционери и работници мюсюлмански заедно свалят капиталистическата държава. На 1 май в Техеран шестват милион и половина демонстранти.

Бившият щаб на казионния профсъюз, контролиран от тайната полиция, е окупиран и прекръстен на „Дом на работниците“. Новата работническа федерация заявява, че нейната цел е Иран без класово потисничество и призовава съвети „шора“, да бъдат образувани от работниците във всеки отрасъл, за да защитават техните политически и икономически нужди. Религиозните фундаменталистски духовници начело с Хомейни обаче са ужасени от силата на работническата класа и от призрака на неминуемото сгромолясане на иранския капитализъм. Неговото сруване би направило невъзможно тяхното заемане на мястото на управляващия елит на шаха и ограбването на работниците на свой ред. Три дни след въстанието временно правителство разпорежда на работниците да се върнат на работа, но натискът води единствено до разрастване на движенията „шора“ и „комитети“.

Месец по-късно правителството обявява „шора“ за „контрареволюционни“ и заявява, че техният малцинствен буржоазен режим е „истинската ислямска революция“. „Шора“ обаче про-

дължават да се разпространяват и режимът приема закон, целящ подкопаване на работническото самоуправление чрез забрана на „шора“ да участват в ръководните дела, като в същото време се опитва да засили класовото съгласие с настояването ръководството да може да участва в „шора“. Движението „шора“ достига своя връх през юли, но тогава офанзивата на правителството, подпомогната от неопитността на левията, започва да взема своите жертви. Националният фронт, масите, феодалите, лявото и мюсюлманското крило на муджахидините подкрепят временното правителство, заблудени, че господството на иранската духовна буржоазия е по-добро от империалистическата династия на Пахлави.

Хомейни основава фундаменталистката Иранска републиканска партия (ИРП), която изхвърля опозиционните партии от временното правителство и в същото време създава Революционната гвардия (Пасдаран) като политическа полиция, целяща маргинализирането на светската левица в „комитети“, които правителството желае да мобилизира като блок от поддръжници. Скоро след това Пасдаран насилствено ликвидира „шора“, извършва чистки в „комитети“ и репресира етническите кюрдски сепаратисти и женските организации, докато Партията на Бога („Хизбола“) е създадена като шайка главорези за смазване на стачки. Същевременно ИРП започва големи благоустройствени проекти, с които отклонява усилията на най-активните „шора“, заменя ги с фундаменталистски „шора“ и ислямски общности и на практика възстановява експлоататорската капиталистическа икономика, бълвайки при това характерните за всички фашистски диктатури популистски и антикапиталистически лозунги. Ис-

тинската революция на работниците е разбита и за иранската работническата класа – светска или мюсюлманска – започва животът в рамките на новия авторитарен режим

Фундаменталисткият духовен режим не ги освобождава – той просто произвежда нови форми на капиталистическа експлоатация и полицейски държавни репресии. Урокът от Иран е анархистки: работниците никога не могат да се доверят на групи, религиозни или не, които крещат революционни лозунги, но чиято реална цел е класово управление.

В съседен Ирак промишленият пролетариат е насочен към петролната индустрия и първоначално е доминиран от Комунистическата партия на Ирак (КПИ). Дейците на КПИ са редовно избивани от управляващата партия Баас, но през 1973 г. ръководствата на двете партии сключват примирие. Това е прието гневно от младежката организация на КПИ, от която близо 300 души напускат партията през 1976 г., за да формират анархокомунистическата група Шагила. Основната дейност на Шагила е издаването на нелегални публикации и ликвидирането на баасистки полицейски главорези. Когато избухва иранската революция, много бойци на Шагила преминават нелегално в Иран, за да подкрепят тамошната братска анархокомунистическа организация „Викът на народа“ и движенията „шора“ и „комитети“. И Шагила, и „Викът на народа“ обаче са разгромени при хомейнистките кланета на левицата през 1979 г. и малцина успяват да се спасят в изгнание. Останалите оцелели заровили оръжията и печатните машини. Има сведения, че „второ поколение“ бойци на Шагила вероятно участва в последното въстание, но те са непотвърдени. •

Източник:

<http://divergences.be>

Превел: Инферно

НОВИНИ

Британските пощальони започват национална стачка

Тя ще продължи два дни и реално ще остави страната без пощенски съобщения четири дни. Работниците и синдикатите настояват за увеличение на заплатите, подобряване на условията на труд, а също и модернизация на целия отрасъл. •

Стачка блокира жп транспорта във Франция

Стачка на служителите от железопътния транспорт във Франция наруши сериозно движението на влаковете в страната. Френският държавен секретар за транспорта Доминик Бюсро заяви, че еднотдневната стачка днес е довела до спиране на една трета от вътрешните високоскоростни влакове (TGV) и около половината от регионалните влакове (TER), предаде ДПА, цитирана от БТА. •

Многохилядна демонстрация срещу расизма в Рим

Ежегодната многохилядна общонационална демонстрация срещу расизма, ксенофобията и всички форми на дискриминация се състоя на 18 октомври в италианската столица Рим. По данни на организаторите в акцията са взели участие около 200 000 души, сред които студенти, имигранти и профсъюзни активисти.

Бунтове против затворите във Франция

На 10 октомври в Поатие, Централна Франция, властите са изненадани от пристигането на близо 250 протестиращи, готови за бой. Бойците атакуват всички банки, агенции за осигуряване и бизнес офиси на „Буже“ (фирмата, която строи затворите). •

Отпор на неонацисти в Лайпциг

3000 граждани се противопоставят на шествие на неонацистката националдемократическа партия в Лайпциг, Германия. Три коли са разрушени и преобърнати, автобус, използван от неонацистите, е изгорен. •

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Боян Статев не се завърна

» » продължава от страница 6

щат се към тях за помощ, а те изпращат писмото обратно в лагера, заради което извергът капитан Гершанов пребива до смърт Георги Зянков.

Заведоха ни на свиждане в болницата в Перник. Вуйчо беше много отслабнал. До него лежеше баи Заре Ненчов. Мерна се и баи Перчо Лозанов. Гошо, синът му, тогава тригодишен, му се похвали, че си имат малки кученца.

Вуйчо Боян е знаел, че умира. Пускаше да му заведат малки деца да погледа. Мецициската сестра Цветкова беше изпълнила желанието му. Другото му желание е да бъде погребан в Дорково. И последното, най-силното желание – децата да не се чувстват сираци.

На 21 септември баба, дядо и тета Величка отиват в Перник. Надявали са се да го заварят жив. В болницата разбират, че е умрял. Пристига и тета Янче. Започват борба за вземане на тялото. Намират пари за ковчег. Дядо Стате го облича в черните миньорски грехи. Малко са хората, които помнят как плачеше баба Султана. И в най-голямата ѝ

мъка като тъжна мелодия се редяха истини, от които се настръхва:

– Така се, майка, за правда умира. Почивай, мама, спокойно. Така са Ботев и Левски умрели, така е Христос на кръст разпнат. На майка чиста истина, на майка тело юнашко, на скелет, чего, превърнато.

Пътуват цяла нощ. Когато влакът пристига на гара Костандово, баба Султана викнала:

– Слънцето, Бояне, изгрява в родното ти място, мама. В познато почувствай се, мама. Свободен почувствай се, мама, спокоен!

Ние децата посрещнахме волската кола с ковчега някъде към Костандово. Помня, че в Дорково хората сваляха шапки, а работещите на пеевата къща се скриха (Пееви са комунисти).

Ковчеза оставиха на хармана, дядо Иван плачеше за внука си, тета Янче ридеше неутешимо, дядо Христо Цинзов припадна, а кучето Мурад легна до ковчеза на стопанина си.

Второто желание на вуйчо Боян беше изпълнено.

Третото му желание също се изпълни. И трите деца се радваха на голямата обич и подкрепа на близките.

На днешния ден ние тачим паметта на всички наши близки, които не са живи: баба Султана, дядо Стате, вуйчо Миле, вуйчо Боян, мама, тета Рисана, тета Янче, тета Величка, бате Ванчо, Милош, Стайко. А също така на учияна Калина, учияна Рисана и татко. Прекрасен букет от личности със забележителни добродетели.

На днешния ден е равен по достойнство и трагизъм и денят 1 юни (убийството на Милош Зянков). Първите сериозни поетични творби на Милош бяха повлияни от тъгата по вуйчо Боян. Може би последното му стихотворение е „Песен за Боян“.

Къркария е планински рид над Дорково, където беше кошарата на Статев и откъдето арестуваха вуйчо.

А сега, както пише тета Янче, нашето успокоение е, че сме ги имали и че това наше богатство никои не може да ни отнеме. Датите 21 септември и 1 юни са нашите пътеводни звезди. Нашата обич, болка, висока оценка, нашето преклонение!

Нека помълчим няколко мига, за да почете светлата им памет! •

К. Зянков

Бояне, чего, Бояне!

Бояне, либе, Бояне!

Бояне, братко, Бояне!

Бояне, татко, Бояне!

Как ли да скрия

От Къркария

В стара кошара

Мъка и вяра?

привет:

Буйни песни пеем,

Люти сълзи леем

И във спомени

За теб живеем.

Бояне, чего, Бояне!

Бояне, либе, Бояне!

Бояне, братко, Бояне!

Бояне, татко, Бояне!

Соколи вият

Гнездо да свият

Край твойта стара

Вярна кошара.

10 НОЕМВРИ 2009 – 20 ГОДИНИ ОТ ПОДМЯНАТА – ЧЕНГЕТО ВЧЕРА, ДНЕС И УТРЕ

Новогодишните ешмедемета през 1968

един страшен фейлетон от спецархива на „бившата ДС“

» » продължава от страница 6

В това ведомство – „тавариш Х“ – новопристигналият пръв съветник на КГБ. Те само с изненада установиха, че това бе наскоро назначеният мъчаллив... шофьор на Председателя. „Съветският“ съветник поднесе приветствия лично от името на тавариш Юрий Владимирович Андропов и напомни на леко пребледнелите си български колеги, че премахването на смъртната присъда за членовете на Партията не важи за хората с чисти ръце, горещи сърца и т. н. „Не забравяйте, дорогие друзья: комуто се дава много, от него ще се вземе двойно повече!“

Такова напомняне не вечаеше нищо добро и подейства по-отрезвяващо от армеева чорба на отечествените чекиджии, превръщайки ги в чист слух.

„Товариш Сталин был величайший практик, но и он не понял все до конца! Наша цел не только уничтожить врагов, а создать из них новые люди! Мы их надо вырастить! А вы опаздываете, друзья! Как вам известно, мы скинули авантюриста (има предвид Никита Сергеевич Хрущов – бел. ред.), но

с этим отнюдь не отменили грандиозную программу КПСС-а. Никто не отменял задание по созданию нового человека. В это великое дело, как вы знаете, надеюсь, Партия отвела нам главнейшую роль.

Если Бог создал человека из грязи, мы докажем, что Органы могучее его. Мы будем создавать из человека грязь, из которой завтра родится новому человечеству! Сделайте из врагов – грузей! Создайте новые люди, такие как я, как вы! Вот величие нашей великой идеологии марксизма-ленинизма в эпохи товарища Леонида Ильича и его верного друга и соратника Юрия Владимировича!“

Тук тавариш „Х“ започна да скандира: „Ан-дро-пов! Андропов!“ Този речитатив подейства като камшик върху махмурлука на полицейския генералитет. Като един, те се излънаха подобно струни, залепиха ръце по кантовете и продължиха да скандират до преграждане, като в добротото старо време...

Продължението на този „смешен“ фейлетон е съвсем печално. След онова „Съобщение“ на 2.01.1968 г., кое-

то завърши с прочувствено-то слово на пълномощника на КГБ тавариш „Х“, зеленият семафор пред ускореното производство на „НОВИ ХОРА“ бе вдигнат. Това активира копоите със сини петлици и щитове с кръстосани мечове и резултатите не закъсняха. „Тоталитарната система“ пристъпи към тотално вербуване на „нови хора“. Целта беше към 1980 г., когато според програмата на КПСС трябваше да бъде „построен камунизма“, да се завербуват всички пълнолетни граждани на соц-обществото – чак до столетниците. Ако към тях се прибавеха и пеленачетата, барабар с „органи“, биха се получили 9 милиона микрофона... от биберона до шпирона в „милата родина“.

Изпълнението на такава грандиозна задача като масовото взаимно клепане имаше най-дълбок, бих казал епохален смисъл. Преследваната реална цел беше създаването на възможно най-широка полицейска вместо невъзможната социална опора на диктатурата на номенклатурата. Това се оказа „мероприятие“ с далекобен, дори и неосъзнат, исторически прицел, надхвърлящ тесните граници на „систе-

мите с различен обществен строй“.

„По силата на диалектичката и историческа необходимост, пазарният плурализъм замени демократическия централизъм“. Създадената щатна и нещатна, отсамна и задгранична агенттура, „пак тук и на всеки метър“ (бивши шпиони няма!) взе най-активно участие и в „строителството на капитализма“. Същевременно, тя подготви и почвата за мечтаната от Юрий Андропов „конвергенция на елитите от двете страни на желязната завеса“.

Така, „под вънкашност чужда и име ново“ номенклатурата се съхрани като червена буржоазия. Тя сменя само чорбаджиите си (Вашингтон и Брюксел вместо Москва), но си опази живоцеца, властчицата с масчицата и портфейла с мангизите. Затова 40-те години, през които Мойсей обикалял пустинята с „избрания народ“, май няма да стигнат на нашия, за да се отърве от наследството на „втората България“, което ни остави Живков с неговото най-близо и по-далечно обкръжение, но това вече е един друг... „фейлетон!“ •

Илия Троянов

Военният превратаджия Кимон Георгиев

В редица специализирани исторически сборници и списания – 2005-2008 г. – небезизвестният казуистичен общественик, бивш ОФ-партор и днешен омбудсман Гиньо Ганев, зет на трикратния военен превратаджия Кимон Георгиев, публикува гузина публицистични и архивни материали, с които твърде тенденциозно цели да представи своя фамозен тълст за едва ли не най-съвестния и честен български политик и държавник през 20-ти век. В едно от предисловията си към въпросните исторически материали Гиньо Ганев пише: „Българските офицери се учат на бойно изкуство и се готвят за саможертва пред олтара на Отечеството и в същото време се извисяват като личности с високи граждански добродетели. Българската военна интелигенция се откроява като духовна и просветена среда със силни внушения и влияние при насочването на общественото мнение. Кимон Георгиев принадлежи именно на тази военна интелигенция. Завършил военното училище, повишен за храброст на бойното поле, преминал в запаса с чин полковник, придобил по-късно най-високото звание генерал-полковник, той

винаги ще съхрани за себе си и в отношенията с другите достойнството на полковник от българската войска. Той е един от най-авторитетните създатели на документите, оценките, анализите и исканията на Военния съюз. Делото му на голям политик и държавник прекосява съдбата на България през целия 20-ти век. Той не преминава между шпалира на събитията, а участва непосредствено в по-значимите от тях. Нещо повече. Той има ръководна роля в три военни преврата, направени в името на държавната идея и за по-голяма социална справедливост. В архивите му се четат надеждата и безкористните усилия за изграждане на институции и органи, посветени на общото благо.“

Нека хвърлим обаче един поглед върху общественно-политическата визитка на този високопоставен байганювски солгатаин. Кимон Георгиев е демюургът на Военния съюз – тайна, конспиративна военна организация, основана през месец септември 1919 г. Той съставя Устава на Военния съюз, който е приет на извънреден конгрес, проведен на 6-7 юли 1920 г. Още в началото на Устава изрично

е отбелязано предупреждението, че текстът е „строг таен“, а параграф 1 гласи: „Военният съюз е организация ТАЙНА“. Съюзът се обявява за нагпартийна и нагласова, националистическа диктаторска власт и впоследствие извършва в България три кървави военни преврата на 9 юни 1923 г., 19 май 1934 г. и 9 септември 1944 г. Кимон Георгиев взема ръководно участие в създаването на Народния сговор (1922 г.) и на Демократическия сговор (1923 г.) През 1927 г. със социалдемократата-тоталитарист Димо Казасов основават Политическия кръг „Звено“, чиято идеологическа платформа е за силна, нагпартийна, авторитарна буржоазна власт от типа на фашистките, военните и подобни на тях диктатури. Не случайно през януари 1934 г. по-голямата част от звенарите начело с Димо Казасов се вливат във фашисткото „Народно социално движение“ на професор Александър Цанков. Кимон Георгиев е на два пъти министър-председател – 19 май 1934 г.-22 януари 1935 г. и 9 септември 1944 г.-22 ноември 1946 г., многократно заема редица министерски постове. Като ръководител на Политическия кръг „Зве-

но“ е член на Националния комитет на Отечествения фронт – 1943 г. и е председател на Изпълнителния комитет на Народния съюз „Звено“ от 1 октомври 1944 г. до февруари 1949 г., когато звенарският съюз се саморазпуска и членската му маса се влива в Отечествения фронт. Впрочем нищо учуващо – чисто и просто Кимон Георгиев и преобладаващата част от неговите съмишленици заменят профашистките си възгледи с проболшевишките в унисон с лелеяната си мечта за възтържествуване на принципите на тоталитарната държава. Но да се върнем по-назад във времето – през 1922 г. Кимон Георгиев изготвя и разпраца сред българското офицерство Апел от името на Военния съюз срещу политиката на правителството на БЗНС към армията. Ще цитираме откъслечни пасажи от въпросния знаменателен Апел:

„Офицери от славната българска армия, в края на 1920 г. сегашният министър-председател Ал. Стамболийски бе събрал офицерите от Софийския гарнизон, към които се обърна с многогословна, демагогска реч, чиято цел беше да разврати и разедини офицерство-

то, за да може той и неговите другари от държавния съюз да постигнат своите пъклени планове – съвършеното разрушение на армията, която се явяваше една пречка за неограничената свобода и безконтролно хазайничене на държавната в нещастната ни страна. Една тайфа от полуинтелигентни маниаци, алчни за власт и разгулен живот, от две години граби и руши не само националните материални блага, но и онези интелектуални ценности, които бяха наша гордост и които даваха надежда за настъпването и на по-честити дни за нашето племе. В разрушителните си стремежи те приличат много на анархистите и комунистите – другите сатанински рушители на нашата страна, с които напоследък намериха много допирни точки за съвместна престъпна и рушителна дейност. Офицери от българската армия, преценявайте добре опасността, която туй разбирателство на държавни и комунисти и хулиганстващите, безчинстващи анархисти носи за народа ни. Държавните водачи, лишени от всякаво чувство за отговорност, за да властвуват колкото се

» » продължава на страница 9

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Георги Хагжиев: Свободната инициатива

Най-пагубното последствие за народните маси от практикуването на властта се състои в това, че тя ги прави пасивни, индиферентни и убива у тях духа за инициатива. Властта създава от една страна овчари-водачи, а от друга – стадо-маса. На свой ред психологията на стагност, пасивността и равнодушието са благоприятна среда, необходимо условие за развитието и размножаването на бацила на властта. Без стагност няма власт. Де Боеси още преди няколко века потърси извора на властта в „добро-волното робство“.

Следователно проявата на активност, на дейно отношение към хората и институциите е начало на отрицанието на властта. Инициативността е най-ефикасната противоположност в борбата със страшното зло, наречено власт. Библията на всички властници започва с подчинението, бездействието, безразличието. Ако безвластниците имаха своя библия, тя би трябвало да започва така: „В началото бе почин, и починът бе дело, и делото бе в почина“. Защото починът е отрицание на подчинението, а без подчинение, без съляпо и пасивно следване

Мястото на хората без инициатива е при робите, а роби не могат да бъдат акушери на свободата.

на водачите няма власт. И тъй инициатива значи противопасивност, противобездействие, противовластие – безвластие.

Ето какво огромно, неизмеримо и незаменяемо значение има свободната инициатива, спонтанният и деен почин за безвластниците като абсолютно необходимо условие за осъществяване на безвластнически отношения. Свободната инициатива е обществен принцип, без който властта в човешкото общество, както и в човешките отношения не може да изчезне. „Безвластници, бъдете инициативни и дейни, за да бъдете

действително безвластници!“ – това е първото изискване, което анархизмът поставя пред своите агенти. „Хора на труда, човеци, бъдете дейни, вземайте винаги в свои ръце вашите собствени дела, за да бъдете свободни!“ – на това учи анархизмът онези, които зове към един нов свят на благоденствие, мир и свобода.

Проявата на инициатива, взета като единствен принцип, още не е достатъчна, за да определи безвластнически характер. По същия начин стремежът към свобода, взет отделно, несъгласуван с другите принципи, които съставляват здрава-

та основа на една истинска човешка етика, не е достатъчен, за да се избегне робството сред хората. Нерядко най-големите тирани обичат страстно свободата, но тяхната си лична свобода. Още по-често се случва хората с голяма инициативност да станат водачи, властници, тирани и диктатори. Спирачка на този нагон към водачество и власт може да бъде само инициативността на другите, на всички хора. Но ако проявата на инициатива не е достатъчна, за да има безвластие, безвластието не е възможно без проявата на инициатива. Неинициативните

не са, не могат да бъдат и никога няма да станат безвластници, защото те винаги имат и ще имат нужда от чуждата инициатива, от други хора, които да ги водят за носа. Мястото на хората без инициатива е при робите, а роби не могат да бъдат акушери на свободата.

Съществува ли свободната инициатива като принцип и откъде са го извлекли анархистите?

Безвластието не е догма-тика, не е схоластика. Нито един принцип то не е измислило, за да го приложи или наложи. Както всички други принципи, тъй и принципа на свободната инициатива, то е установило в живота и от там го е извлекло, за да го включи в една система за уреждане на хорските отношения.

Проявата на инициатива е характерна за целия животински свят, макар и под формата на инстинкт. Такава проява например е сбирателството на животните в обществата или разделянето им на двойки, на групи или поединично, според сезона, според нуждите за обезпечаване на

» » продължава на страница 9

„ВЕЛИКИ“ ДЪРЖАВНИЦИ

Военният превратаджия Кимон Георгиев

» » » продължава от страница 8

може по-дълго време, за да могат безнаказано да вилнеят, се нахвърляха с дива злоба против всичко здраво, честно и патриотично в тази страна. Преследването и отстранението на интелегенцията като фактор на държавния и обществен живот, до пълното ѝ даже унищожение, е една от големите задачи на тяхната политика, за реализирането на което са пуснати в ход всички средства на една средновековна мракобесническа власт. Цензурата, военното положение, преследването на професори, студенти, учители, видни държавници от опозицията, атентатите, устройвани от властта в „Одеон“ на Св. Кирил и Методий и прочие, са средства да се всели терор и да се удуши всичко, което не мисли по дружбашки, което обича своята родина, което не може да търпи произволите, злобата и невежеството на една тъмна и престъпна сган, която насила влачи един жизнен народ към пропастта. В целия си политически живот днешните дружбашки министри на България ругаха, псуваха и оплюваха офицерството по мегдани и кръчми. Те раздух-

ваха ниските инстинкти на българина, за да се докопат до властта. Офицерството бе прицелната точка на техните злъчни нападки. Наричаха го блюдолизническо, тълпоумно, страхливо и му показваха своите зъби и юмруци. Едва ли е минавало събрание, където тези политически пройдохи без повод и причина да не са изсипвали потоци от ругатни върху главите на нещастните български офицери. По този начин те култивираха съзнателно омразата в селската маса, която иначе не бе зле настроена към своите военни учители и началници. Но това настроение, тази омраза беше нужна, за да може в даден момент да се унищожи, заедно с всичко умно и честно, и патриотичното офицерство. „Героите“ на Владая начело с „председателя на републиката“ Стамболийски и „главнокомандующия“ Райко Даскалов, заедно с цялата банда от дезертъори и престъпници, никога няма да простят на това офицерство, което в края на септември 1918 г. им възпрепятствувало да заграбят цялата върховна власт и да станат пълни господари на България, за да я погубят окончателно. И затова виждаме, че даже тогава, кога-

то седнаха на отговорните министерски кресла, те не можеха да обуздаят злобата си и да се въздържат да не клеветят и ругаят офицера поне публично. Например Ал. Стамболийски през 1919 г. като министър в кабинета на Т. Тодоров (Теодор Теодоров – б.а.) в една реч пред Варненското гражданство окачестви офицерството като най-реакционното, най-сервилното и най-мизерното в духовно отношение съсловие, като се бе и закачил, че един ден той щял да му даде веднъж-завинаги заслуженото. Министър Омарчевски също тъй в публична реч в гр. Лом през 1920 г. нарече офицерите неблагогарници към дружбашкото правителство, които били тълпани и отпред, и отзад с банкноти. Тези цинични думи, излезли из устата на един министър, дават ясна илюстрация на настроението и мнението на видни дружбашки към офицерството. И ако днес тази глутница от политически акробати, която къса със своите вампирски зъби живота тяло на България, не е още напълно унищожила останалото честно и доблестно офицерство, за да си разчисти напълно пътя на произволите и разрушенията,

това не е поради обстоятелството, че е настъпило някакво опомняне или че е оставила пълното осъществление на плана си по други причини, а вследствие невъзможността изведнъж да се отиде до край. Сега дружбашината има да се справя с „градско-адвокатски“ партии, с професори и студенти, с владии и съдии, с учители и чиновници. Но ще дойде ред и до офицерството, защото и то е част от здравата и честна интелегенция, която трябва да се премахне, за да се обезглави българският народ и да се върне назад към времената на черното робство, когато е имало само тълпоумни и развратни властници и покорна рая. Обществото обаче знае, че храброто и безкористно офицерство не ще тръгне ръка за ръка с владайските престъпници, които дигат паметници на измяната на отечеството и за които генерал Франше Депребе казал, че от тяхното предателство той се е ползвал, за да пробие фронта на Добро поле, но че като честен войник ги презира като погли и недостойни синове на своето отечество. Българският народ не може да допусне, че неговите офицери

ще скъсат връзките си с интелегентното, честното и доблестното в тази страна, за да тръгнат с една мафия от престъпници, която се разлага и изчезва по тежестта на собствените си грехове. Кой български офицер ще вдигне ръка върху своя народ в защита на дружбашките престъпници?! Дружбашите може би разчитат на това, но вий, родолюбиви офицери, не ще тръгнете из този позорен път. Те разчитат, вероятно, че вий не съзнавате какво за делата на всекиго от вас в едно много близко бъдеще ще се подири сметка и даде заслуженото, а главно, че вярват какво вий сте забравили светостта на вашия дълг и отговорността ви пред народа и историята. Вий ще трябва да докажете на народните потисници, за които няма нищо мило и скъпо в нашата родна земя, че не сте толкова наивни и късогледни, колкото те ви мислят и че добре разбирате къде е вашето място и в какво трябва да се прояви вашето съзнание и родолюбие в борбата на тиранията, разврата и тъмнината с честното, непокавареното и патриотичното.” •

(слегва) МАКАР

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Свободната инициатива

» » » продължава от страница 8

храна или сигурност за възпроизводство на рода или просто за доставяне на радост и забавление. Така елементите, които се събират на стага, преминават заедно големи реки, след което отново се разпръсват. Птиците, които с приближаване на есента започват да се групират и да летят все по-често и по-често заедно, за да образуват най-после ята за прелитане.

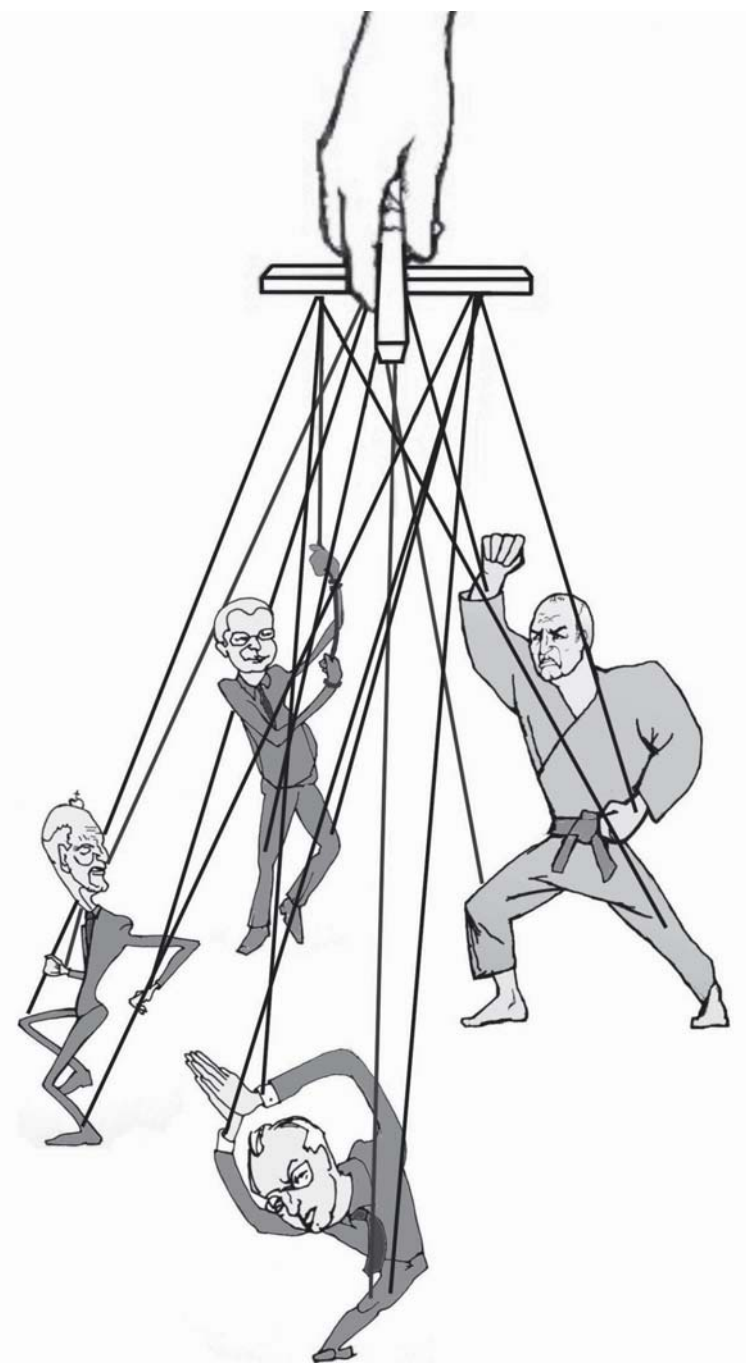
У човека проявата на инициатива е още по-често явление и тя приема съзнателна форма, толкова по-съзнателна, колкото той, в своето историческо и културно развитие като колектив и в своето интелектуално усъвършенстване като индивид, се отдалечава от животинския си произход. Без проявата на инициатива човешкото общество изобщо не би било възможно. И проявата на инициатива е необходимото условие за всеки напредък в науката, в техниката, в социалния живот. Ако нямаше инициатива, не биха съществували Христос, Бруно, Галилей, Песталоци, Ферер, Нютон, Пастър, Айнщайн, Гарибалди, Бакунин, Махно, Дурути; богомилството, реформаци-

ята, френската революция, християнството, социализма и безвластието. Ако нямаше инициатива, историята не би видяла Първия интернационал, кооперативното движение, милионните синдикални организации, които съединяват трудещите се, производителите, консуматорите; нито парахода, влака, самолета, радиото, телевизията и за съжаление, атомната бомба.

Безспорно инициативата, спонтанно и непринудено проявявана, свободната инициатива е факт и принцип, както в природата, така и в човешкото общество – както в миналото, така и днес. Задачата на безвластниците е да ѝ осигурят още по-широко и по-пълно проявление в бъдещето, като я поставят в основата на обществената динамика. И все пак нейното проявление никога не е било нито всеобщо, нито достатъчно интензивно, защото иначе нито Александър Македонски, нито Чингизхан, Калигула, Тамерлан, Цезарите, Петър Велики, Наполеон, Хитлер, Мусолини или Сталин биха били възможни. Защото иначе държавата, капитализмът, колониалното и социално робство отгавна трябваше да изчезнат.

Свободната инициатива – извор на творчество и условие за всестранно развитие – е основен принцип в организационните отношения на безвластниците. Нейното пълно проявление е възможно само при отсъствие на власт. Следователно истинската свободна инициатива като неограничено и непринудено проявление на човешката воля в индивидуален и колективен смисъл няма нищо общо с тъй наречената „частна инициатива“, венцехвалена от капиталистите. Заг втората само се прикриват експлоататорските апетити, с които шепя привилегировани искат да осигурят и увековечат монопола над средствата за производство. Тази „частна инициатива“ не означава нищо друго за голямото мнозинство от хора, напълно лишени или ограничени от оръдията на труда, освен необходимото условие, предназначено да ограничава, притъпява и убива свободната човешка инициатива. Тази частна инициатива не означава за трудовете народни маси нищо друго освен лишението от плодотелите на техния собствен труд, което е същността на експлоатацията на едни хора от други. •

КАРИКАТУРА НА РЕДКЪП

Кук(л)и на конц: Бойко Борисов бори тройната коалиция

„Един свят“: София събира света отново

Може би някои от вас са обърнали внимание на едни малък, но интересен фестивал, състоял се миналата година през веселия топъл месец май. „Един свят“, фестивал за документални филми, посветени на правата на човека. Тази година за втори път фестивалът успява да се случи. Очакваме през студения, но предпразничен ноември „Един свят“ да стопли дните ни със своите горещи човешки теми.

Макар засега да не е голям, какъвто е първообразът в Чехия, българският му брат успява да събере в няколко дни от 23 до 29 ноември многоспектърен репертоар от филми, засягащи най-сериозните въпроси на съвременното. Документалистиката не е лъжица за всяка уста, тоест не е работа за всеки режисьор. Ще видите филми, заснети с риск за авторите, снимани в продължение на години, истински „документи“. Ще видите филми за деца-войници, за деца от улицата и за други деца със „странно“ детство, които системата и безумията на войната принуждават преждевременно да пораснат, дори да остаряят. Ще видите филми за възрастни, за хора с невероятни съдби и трагедии, но

не липсва и оптимизъм. Идеята на фестивала е да ни провокира да пожелаем и да повярваме, че можем да променяме несправедливостта. Предвидени са и дискусии. Желанието е публика, режисьори, организатори да се слоят в едно. Класовите, междуетнически, религиозни и други различия да изчезнат. Те, разбира се, не могат да изчезнат изведнъж, като с вълшебна пръчица, но борбата минава през много пътища. Всички те водят към едно, но не Рим и властта. Нашите пътища водят към свободата и безвластието. И малката копка в основите на „Стената“ помага за бъдещото ѝ събаряне, мен ако питате.

Подобно на чешкия фестивал, българският му еквивалент ще се опита да бъде повече от културно събитие. Ентузиастите, решили да го доведат тук, ще се опитат да превърнат феста в открит целогодишен форум за социални дискусии и дейности, в който всеки човек е поканен. Предстоящите филми ще бъдат проектирани през годината на различни места. Групата, заела се с инициативата в България, е „Къща за човешки права“, организираща вече фестивала „Слънце луна“, протестите пред иранското посолство за солидарност с иранския народ и други мероприятия. Те представят себе така: *група журнали-*

сти, артисти и документалисти, които създаваме в каква дълбока криза е изпаднало българското общество, водено от управляващи – нагушвачи-алчници, смятащи себе си за безнаказани. Нищо на политическата, икономическата и социалната сцена не би могло да се промени, ако не променим мисленето си. Ако не осъзнаем, че сме забравили за човешките ценности и добродетели. Нашата идея е да работим за връщането на тези понятия в речника и съзнанието на българската общественост и активизиране на гражданското общество, за да се научим да отстояваме правата си и да осъзнаем, че всичко зависи от нас.

Лайтмотив на тазгодишния фест е съвсем новият британски филм „Какво за мен?!“ Направен е през миналата 2008 година от режисьора Джейми Като. Той съчетава оптимизъм и хумор, уникална музика: бедуински барабани, китайски рап, японски барабани тайко, тюркско гърлено пеене, мъдростта на Ноам Чомски – смесица от реалности без сценарий и установен рег. Разнообразни ще бъдат и вариантите, по които ще бъде показан „Какво за мен?!“ през годината. Освен в класическите кинозалони, ще имате шанс да го видите и на други места и мероприятия. •

Чичката

Не връщайте „очите на дявола“

Напоследък започнах да се заблуждавам, че възраждането на национализма и шовинизма е съвременно явление, едва ли не търсех предпоставките в развитието на България като млада държава. Мацутани Миоко, японка, пишеща социални повести за деца, ми припомни, че нетолерантността и властотолубието са вирус, който периодично се активизира и постоянно има нужда от имунизации. Книгата „Моята Ане Франк“ е писана през 1978 г. в Осака като отговор на прокраднатия се повсеместно по онова време в Страната на изгряващото слънце неонацизъм и милитаризъм. Ситуацията в романа ми напомни нашата съвременност. Искане ми се и в България сега да има толкова будни хора, които да виждат опасната манипулация и да се противопоставят, подобно на Миоко и на нейните герои. Книгата, макар детско-юношеска, е сериозно обръщение и предупреждение към родителите. Към съвременниците на Миоко, но и към вас, съвременници. Темата е твърде актуална, прочетете „Моята Ане Франк“.

В повестта авторката изгражда метафора на наци-

онализма чрез стара японска приказка от северна Япония: „Очите на дявола“. Някаква девойка се изгубила планината, където срещнала момък и заживяла с него в огромен палат вдън горите. Веднъж девойката видяла как спял дявол жестоко измъчва момъка. Някога баща му отнел очите на дявола, за да не върши повече злини по света. Сега дяволът искал да накара младежа да му върне очите, които му дават сила. Всяка нощ, въпреки мъченията той отричал, че знае къде са, но девойката ги намерила. Не издържала да гледа как изтезават любимия ѝ, взела ги и ги дала на дявола. В замяна той ги оставил на мира, дори ги възнаградил с богатства и те заживели щастливо.

Усещате ли нещо смущаващо в приказката? Могат ли двамата да бъдат щастливи, ако върнат очите на дявола? Героинята на книгата си задава същия въпрос и си казва, че краят трябва да е друг. „Когато върнали очите, наоколо притъмняло, всичко изчезнало, а девойката останала сама, заобиколена от безброй черепи“. Следва сравнение с Аушвиц. През 1970-те хората в Япония са били много по-близо

от нас до ужасите от Втората световна война, включително Мацутани, но това и тогава не е пречело на неонацизма да пуска своите отровни пипала. На няколко пъти в книгата четем в потока на мисълта на героинята „японците забравят лесно“. Във фабулата се преплитат животът на едно дете и политическата ситуация по това време, японски певци, използващи нацистка символика, зачестилите преследвания срещу корейците в страната, бедността и притесненията на едно обикновено японско семейство. Сюжетът е изграден около сравнението на корейците с евреите, атмосферата от дневника на Ане

Франк, спомените на възрастните. Защо Ане Франк? Защото Мацутани Миоко установява, че са родени в една и съща година. Ако не е загинала Ане, която също е имала писателски талант, е щяла да бъде на нейната възраст и може би дори да има дъщеря като нейната. Тринадесетгодишна – възрастта на която завинаги е останало убийството от нацистите дете. Цялата книга е под формата на дневник, който японското момиченце Юко пише до Ане, без да знае коя е тя. Просто ѝ попада идеята да пише подобно на нея дневник, адресиран до въображаема приятелка. Юко малко по малко разбира коя е била Ане, сприятелява се с кореец, научава какво е „безпричинна омраза“ и започва да расте. Паралелно с нейният дневник, майка ѝ, самата Миоко, от свое име води бележки, адресирани до Ане. Приказката за дявола не дава мира на цялото семейство – японското момиченце има и брат. Опитват се да измислят друг край. Майката решава да „разплете загадката“. Тръгва на пътешествие из Европа, отива до Аушвиц, после до Берлинската стена, за която си мисли, че може би е верига-

та, връзваща дявола. Установява обратното. Буди се в кошмари, ужасена от разделението и страданието на германците. Много срещи, случки и разсъждения я довеждат до отговора: „очите на дявола“ са изборната бюлетина. Те не бива да му бъдат връщани! Колкото и да е трудно, колкото и да измъчва „дяволът“ на неонацизма хората, които му се противопоставят, не бива да му връщаме очите по никакъв начин. Защото иначе ще бъдем като онези провадници, които въпреки своята привидна „сигурност“, въпреки богатствата, с които „дяволът“ ги обсипва, веднъж върнали му очите, никога не могат да бъдат щастливи.

Тази чудесна книга се намира на българския антикварен пазар, включително он лайн – от 2 до 8 лева. Освен антикварните книжарници, има и библиотеки, които сме позабравили. И на двете места може да открием тази и други ценни книги. Например, не по-малко интригуваща повест на Мацутани Миоко – „Историята на говорещото столче“. Тя е посветена на атомната бомба, а „Жезълът от страната на смъртта“ – на екологията. •

Миамото Мусаши

Хардкор/пънк във Варна

» » продължава от миналия брой

Бандите от Варна в началото на 90-те са анархопънк бангата Confront (издават през 1994 първия български пънк/хардкор компакт-диск, наречен „Съдба“, по-късно преиздаден с бонус няколко концертни изпълнения от тяхно шоу в Добрич; освен тези записи, групата има и две демо касетки.), „Терористи“ (в началото наречени „Stop!“) са друга анархопънк банда от това време и имат една демо касетка. По-късно се събират отново под името Frontpoint, но свирят по-различна и разчупена музика, с тях записват още материал.

Confront са най-известната и уважавана българска политическа пънк банда. Те съществуват между 1991 и 1994, но направиха завръщане за няколко необявени концерта десет години по-късно – през 2004. Първият от тях е в Шумен с френските анархопънк Rekatralatak, а след това – за летните фестивали във Варна. През 2004 обаче се представяха с различно име – Woocott! – и записаха под това име две чисто нови студийни песни – „Изборно право“ и „Шега или Бушлер и ко.“.

Една от най-добрите, но недооценени български анархопънк банди от 1990-те години е Ignore. Създадени през 1993 от Бузата (Indignity) – вокали, Жоро (Confront), Сашо (Confront) и Жиката (Indignity). Идеята им е да се доближават максимално до звученето на британските банди Antisect и Amebix. Събират се заедно и започват да пишат песни, едни от най-добрите и интелегентни текстове, писани от българска банда на български език, и може би първата българска банда с текст против експериментите с животни. Заради твърде дългите текстове решават да вземат втори вокалист. Така се присъединява Вагим. Ignore записват 3 песни и издават с тях демо касета, наречена „New World Disorder“. Въпреки това доста хора от сцената дори не знаят за съществуването на една от най-добрите български банди. Тяхната касетка „New World Disorder“ остава като доказателство за съществуването и дейността на групата, защото групата така и не успява да свири истински концерт пред публика.

След разпадането на Ignore членовете започват нови проекти. Жиката и Бузата правят кръст бангата Silencebreak. От другите членове на Ignore Жоро (Confront, Dissident, Ignore) е сега DJ/програмуцент под името Line Of Sight, Сашо

(Confront, Ignore) става барабанист на известната рок група „Акага“ и се подвизава под псевдонима Giga Shadow.

„Аборт“ бяха легендарна пънк рок банда, активна между 1990 и 1994. Те имат записани няколко касетки и стават култова банда с популярност излизаща извън рамките на пънк сцената. Оригиналният състав е Свео – вокали, Кичо – китара, Лимба – бас и Краската (Confront, A-Moral) – барабани. Свирят нецензурен пънк рок с много скандални текстове. Не знам дали би било правилно, но ще си позволя да ги сравня с култовата шведска пънк банда Moderat Likvidation. Иначе Аборт са повлияни основно от банди като Ramones, GBH и Motörhead. Аборт се събраха отново наскоро, но с променен състав от 2007, записаха и нови версии на своите парчета, специално за саундтрака на забранения български филм „Баклава“. Имат и демо касета от началото на 1990-те – „Bullshit Productions“ и сплит с друга варненска пънк рок банда – Таран, който все още може да бъде купен от AON Records.

Maniacal Pictures е най-старата все още свиреща българска пънк банда, но имат различни промени в състава през годините, докато стигнат до това, което са сега – Валентин – барабани, Никола Ниестреста – вокали/бас и Камен (Стоуни) – китара. Всичките членове имат различни вкусове и това прави стила им уникален и забележителен. Музиката е мелодична, изпълнена с красиви мелодии и много емоционални части (не е нито само емо, нито само пънк рок) и със сигурност докосва сърцата на почитателите на този тип музика. Въпреки че свирят още от края на 1980-те, имат издаден само един албум, наречен „Circles“, и участия в сплитове и компилации.

През втората на половина на 1990-те се появяват все повече и повече групи и се правят много повече хардкор/пънк концерти във Варна, в това число и годишният хардкор/пънк фестивал Atmosfear Festival.

Indignity е най-старата все още активна хардкор група от България. Групата впечатлява със смесицата си от UKHC и средно темпо хардкор с метъл елементи, характерен за бандите от Щатите в началото на 1990-те, това става и характерен звук за бандите от Варна след 1995. Стилът им еволюира през годините, за да се превърне в поток от завладяващи китарни рифове (без да губи

грубия хардкор звук), унищожителни барабани и гневни текстове, идващи от сърцето, но докосващи всички наболели теми като праведни напеви против войната, политическите машиници, глуда, мизерията и отчуждението, продължавайки тематиката засягана от Ignore и Confront преди това. Почти веднага след сформирането на бангата, те издават демо касета и започват да свирят из страната. През 1996 издават сплит касета със своите приятели Outrage. През 2000 издават Rehearsal In 33 Studio CD, както личи от името, диск с недоялани записи от репетиционната. Същата година издават всички записани, професионално и непрофесионално парчета, плюс няколко бутлег записи от концертни изпълнения и наричат диска Indignity: Discography 1995-2000. Indignity се появяват и в компилации като Varna Hardcore Point Of View и Freemind 2002. През 2003 групата е по-силна от всякога и издава диска Your Business, след което заминава на турне в Холандия, Белгия, Словения, Румъния и Хърватия, където печели нови приятели и поддръжници. През 2004 издават сплит 7" EP с Outrage, съдържащ по две песни на български език от всяка група, а песента „За героите“ е написана от Момчил от Confront.

През 2005 Indignity издават най-добрия си материал до сега, дискът Hands Dripped With Blood, съдържащ ремастерирани записи на стари песни и страхотна гуджипак обложка с текстовете.

Outrage се формират почти паралелно с Indignity и свирят по-метълски хардкор с брутални гърлени вока-

ли (повлияни от групи като Ringworm и пр.). Освен гевотата си и участието във варненските компилации (Varna Hardcore Point Of View, Freemind 2002), сплит касетата и сплит 7-инча с Indignity, през 2004 Outrage издават сплит CD с Vendetta от София.

Друга банда от 1996 е мелодичното пънк трио (вече четирима) Crowfish. В началото правят по-бърз и мелодичен пънк-рок от рога на групи като Samiam и Hot Water Music. През 2008 издават нов албум – IV – и правят нови турнета в България и чужбина.

Част от членовете на Crowfish имат и страничен проект с име No Values. Бърз и мелодичен хардкор, имат записани няколко песни за компилацията Varna Hardcore Point Of View.

Best Friend of Human (BFH) е друга банда от 1996. Те свирят 1990-арски ню скул хардкор, повлиян от групи като Integrity и Earth Crisis, но доста по-мелодичен. BFH стават култова група за българската хардкор сцена, защото Стоян (вокалистът) организира най-големия ежегоден хардкор фестивал в България, наречен Freemind. BFH издават два албума, през 2001 и 2003. Освен това имат готови песни за трети албум, който обаче не излиза. Разпадат се през 2003 след като е отменен петият Freemind фестивал, а Стоян заминава да живее в Щатите, но през 2007 правят реюниън концерт в клуб Зона 51.

Another Day започват през 1997 и са все още активни. Свирят емоционален метълзиран хардкор с мрачни и негативни послания. Вдъхновени са от групи като Integrity и Catharsis. Тримата от петимата членове на Indignity свирят в Another Day, но Another Day започват там, където Indignity не достигат – да свирят по-емоционални и експериментални неща, с по-усложнени рифове и не толкова директни социални текстове. Имат три издания. Демо, страхотен албум, издаден от AON и United&Strong, наречен Who's To Blame?, както и няколко нови песни, които качиха за безплатно сваляне от интернет в сайта на HS-Spirit.

Not Broken In Spirit започват също през 1997. Една от най-добрите хардкор групи от Варна за всички времена. Стилът им е стегнат олд скул хардкор с някои по-тежки части. Имат издадено демо и страхотен едноименен CD със страхотна картонена обложка, с чудесен артуърк (гело на Илко, от NBIS, който е татуист)

и лист с текстовете на 8-те песни в диска. Последните две песни са записани от концертни изпълнения, а едната е кавър на култовата американска хардкор банда Cause For Alarm. Дискът съдържа и мултимедия, в която има mp3 файлове с гевото + концертно видео на Relief, другата група с членовете на NBIS. Групата също се отличава със силно социалните си текстове.

Хората от NBIS свирят освен в Relief и в Never Again. Never Again всъщност започват още около 1995, а преди това техният вокалист Ангел е свирел в пънк банда, репетираща в квартал Трошево. И двете групи (Relief и Never Again) имат демо касетки и участия в компилациите Varna Hardcore Point Of View и Freemind 2002. И двете групи свирят брутален метълски хардкор с много тежки брейкдауни. Почти същите хора от Never Again имат и друга банда, наречена Antipod.

One Faith започват през 2001. Сега са останали само двама от оригиналните членове на групата: Пантата – вокали и Борислав – китара. Първите 2 години е доста трудно за бангата да правят концерти. Но след едногодишна пауза се завръщат с двама нови членове – Ивака – барабани и Оги – бас, това става през 2004. След доста концерти Оги се мести в САЩ, където работи 6 месеца. Дуго свири на бас до завръщането му, а когато Оги се завръща започва да свири като втора китара. One Faith правят EP/CD Hope Is Dying Last, което е записано в култовото Studio 33 и го издават през 2005. В средата на 2006 издават второто си EP/CD Witnesses, след което Оги отново заминава да работи отвъд океана. От 2006 имат нов китарист, Момчил от N.O.R.C. След това лято Ивака също се мести в САЩ, за да учи в колеж в Ню Джърси. Сега бангата е с барабанист Свилен от On Our Own. А One Faith и On Our Own издадоха сплит диск.

Cold Breath е най-силната метълкор банда във Варна и България в момента. Създадени са през 2001 с името Alcohol и без идеята да правят нещо сериозно. Но скоро след това започват да свирят брутален метъл хардкор със социални текстове и безкомпромисен звук, наподобяващ групи като Stampin Ground, стават все по-силни и издихват всички останали български групи в този жанр. Имат два диска с не много добро качество на записите – „Гласове от гроба“ и „Докато ти спиш“.

(слегва)

Срещи с 4 групи от Кавала

От колко време свирите заедно?

А.: **Киноники Апоинтези** съществува от 1991 г. Аз свиря в групата от 1993 г. Обичаме музиката и свирим, защото знаем, че музиката обединява хората.

Д.: Аз и В. създадохме **Асиметри Апеили** преди 3 години. Освен в тази група, аз и А. свирим в **Rajahata**, а В. и М. – в **Broken Glasses** и **Киноники Апоинтези**.

В.: **Broken Glasses** е нова група. Ние свирим от 10 месеца.

М.: С **SVM's** свирим от 2 години. Засега свирим само на концерти, още нямаме готови записи.

Какво означава името на вашата група?

А.: **Киноники Апоинтези** означава „Социално разлагане“.

М.: **SVM's** означава „Space Vasant Melodies“ (Мелодии от празно пространство), но освен буквалния превод има и скрито значение.

Д.: Идеята за името на групата е на В. и идва от изказването на Министъра на обществената ред, който каза, че в Гърция има много анархисти, които създават проблеми на правителството, и тези хора са „Асиметри“.

трична заплаха („**Асиметри Апеили**“), което означава вътрешна заплаха, вътрешен враг. Тази фраза стана много популярна и ние я избрахме за име на групата.

В.: Името на **Broken Glasses** идва от бунтовете в Гърция през декември, когато хората излязоха на улицата и счупиха стъклата на много банки.

За какво се пее във вашите песни?

Д.: Повечето текстове на групата са политически, но освен това имаме и песни за ежедневните проблеми в нашия живот.

В.: Песента на **Broken Glasses** „15 годишен“ е посветена на Алекс, Михалис и на всички други убити от полицията. Тя ни припомня за трагедията през декември

(на 6 декември 2008 полицаи застреля 15 годишния анархист Александрос Григорулос, бел. ред.). За нас тази песен е нещо като продължение на декемврийските събития. Нашата музика има за цел да събуди хората.

Занимавате ли се с друга анархистична дейност освен музиката?

Д.: Ние не делим политическата дейност и музиката. Освен че свирим, четем теория, участваме в преки акции, ходим на работа, организираме концерти. Концертите са много добра пропаганда, някакъв вид послание към хората, защото песните се обръщат директно към тези, които се вслушват в тях. Срещаме се редовно в Автономния център, организираме акции. При нас няма йерархия, всеки помага с каквото може.

В.: За мен етикетът „аполитичен“ не съществува. Всеки има някакви политически идеи. Аз не харесвам фашистката идея и затова съм антифашист. Това също е политическа идея.

Блицинтервю: Марто

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието – г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождение и безвластие – г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомена в два тома) – г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомена за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомена – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизъм?	0,50 лв
4. Отговор на една върваца – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.11.1894 г. съдът в Париж осъжда анархиста Пол Реклю (племенник на прочутия безвластник, географ и педагог Елизе Реклю) на 20 години затвор за революционна дейност.
- На 03.11.1853 г. в Магрид умира испанският реформатор Медизибал.
- На 05.11.1844 г. в гр. Лом е роден българският анархист Петър Лозанов (Перчо).
- На 08.11.1944 г. в гр. Рагомил се състои възстановителна конференция на ФАКБ.
- На 08.11.1889 г. в Гуляй Поле (Украйна) е роден легендарният анархист Нестор Махно.
- На 10.11.1945 г. във вестник „Работническа мисъл“ е публикувана „Платформата на ФАКБ“.
- На 11.11.1887 г. са обесени известните „Чикагски анархисти“ – борци за 8 часов работен ден.
- На 11.11.1974 г. в Париж умира един от идеолозите на българското безвластническо движение Иван Рачев Иванов.
- На 17.11.1987 г. в София умира анархистът Трухчо Николов Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и
- На 17.11.1856 г. умира един от големите теоретици на социализма Робърт Оуен.
- На 20.11.1936 г. по време на Гражданската война в Испания, при отбраната на Магрид поглед е убит от български болшевик известният анархист Буенавентура Дурети.
- На 23.11.2004 г. в с. Хърсово (Благоевградско) умира анархистът Любен Янкулов.
- На 24.11.1870 г. в гр. Вилно (Русия) е роден видният анархист Александър Беркман.
- На 25.11.2004 г. в гр. Благоевград умира анархистът Атанас Мечкаров.
- На 27.11.1901 г. в Огрин е обесен анархистът Слави Мерджанов.
- На 28.11.1977 г. в гр. Търговище умира анархистът Иван Стойчев.
- На 30.11.1914 г. умира испанският теоретик на безвластието Анселмо Лоренцо.
- На 30.11.1943 г. в нацисткия концентрационен лагер Брендок (Белгия) е убит анархистът Тодор Ангелов (Божаната).

era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател, София	10 лв
2. Станчо Кърпаров, с. Бъта	20 лв
3. Жельо Влаев	6 лв
4. Георги Константинов, София	100 лв
5. Никола Тенджерков, Самоводене	97 лв
6. Георги Калчев, Варна	40 лв
7. Венета Мечкарова,	
в памет на Атанас Мечкаров по случай	
5 години от смъртта му	10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К
Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

сайт на „Свободна мисъл“:

имейл на ФАБ:

www.a-bg.net

sm.a-bg.net

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор
предпечатна подготовка
печат

А. Ванчев
„Свободна мисъл“
„Унискорп“ ООД

АБОНАМЕНТ 2009

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ във ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

